

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De pa[...]e eius Constantio, qui non vt Diocletianus, Maximinianus &
Maxentius, Christianos persecutus est. Cap. IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

magnoperè ad bonorum pellexit imitationem. Ei enim pater (cuius memoriam opportunè hoc loco recordatione renouare operæ præmium est) fuit Constantius, inter imperatores nostri temporis facilè illustrissimus. De quo ea necesse habeo breuiter oratione percurrere, quæ filio non nihil ornamenti adferant ad commendationem.

De patre eius Constantio, qui non vt Diocletianus, Maximilianus & Maxentius, Christianos persecutus est.

CAP. IX.

Cum quatuor in Romani imperii gubernandi societate iungebantur, solus hic fœdere amicitiae cum deo omnium gubernatore pacto, modum vitæ à ceterorum institutis alienum disparemque consecutus est. Illi enim dei ecclesias obsidione vastare, euertere radicibus, solo æquare, ac templa concussis fundamentis disturbatisque, prorsus delere aggressi sunt. Hic autem à nefando & detestabili illorum scelere manus integras & inuiolatas continuit, neque vlla ex parte se similem eis præbuit. Illi intestina virorum simul ac mulierum pietatem maximè excolentium cæde, prouincias suæ ditioni subiectas, sceleratè contaminarunt, hic suam ipsius animam à sceleris labe vacuum assiduè conseruauit. Illi quoque mala omnia in vnum coaceruarent, vocibus quibusdam execrabilibus, quæ in simulachrorum cultu fundi solent, primum se ipsos, deinde omnes, qui ipsorum obsequebantur imperio, nefariæ dæmonum venerationi deuouerunt: hic pacis tranquillissimæ illis, qui ab ipso regebantur, author factus, liberam eis veræ in deum religionis sine molestia excolendæ permisit potestatem. Quinetiam alii vitam omnium mortalium, haud vitalem illam quidem, imò vero morte ipsa longe acerbior, propterea effecerunt, quòd tributa ab illis exigebant planè intolerabilia. Constantius solus & imperium placidum præstitit ac tranquillum suis, & non aliter atque pater indulgens illis sedulo prospexit, atque adeò opitulatus est. Cæterum cum alia sint eius virtutis ornamenta propè

EVSEBII DE VITA

infinita, eaq; omnium ore ac sermone percelebrata, vno & altero præclare facta, quibus ea, quæ silentio prætereuntur, melius certiusque intelligantur, oratione nostra percurfis, ad institutam scriptionem sermonem deinceps transferemus.

Quomodo Constantius pater obiecta illi per probrum à Diocletiano paupertate, postquam azarium compleuerant, pecunias rursus iis qui attulerant, reddiderit.

CAP. X.

Vbi multus & creber sermo de isto imperatore passim fama peruagatus est, quod māsuetus erat, quòd spectatus, quòd ardenter vitæ sanctimoniam constabatur, quòd propter incredibilem in eos, qui ipsius parebant imperio, clementiam & benignitatem, nullum thesaurum sibi omninò repositum, imperator, qui id temporis summum imperii gradum obtinuit, legatis ad illum missis, dissolutam eius in Rep. administranda negligentia grauitè increpare cœpit: paupertatem, tanq̄ probrum obicere: hocque ad rei confirmationem argumenti loco usurpare, quòd nihil prorsus pecuniæ haberet in thesauris reconditum. Hic tum legatos, qui ab imperatore venerant, aliquandiu morâ facere precatus, ex omnibus gentibus suæ ditioni subiectis, eos qui maximis diuitiarum copiis circumfluebant, in vnum conuocauit, pecunia dixit sibi opus esse, & illud tempus opportunè oblatum, quo quemque propensum studium & benevolentiam erga dominum ac regem suum declarare par esset. Quo audito, hanc occasionem quæ diu ipsis in optatis fuisset, beneuolæ suæ in illum voluntatis perspicuè significandæ, statuentes, abiecta omni cunctatione maturo auro argento, & aliis opum facultatumque generibus æraria eius complere laborant, studio quodam & ardore ipsos inter se, quòd alius alium in largiendo superaret, vehementer contendunt, hocq; præstiterunt valdè læto & hilari vultu. Qua re confecta, Constantius legatos ab imperatore summo missos, thesauri sui spectatores fieri voluit. Quos testes fore iussit eorum, quæ oculis vidissent, illisque retulit, quemadmodum thesau-